

GUD ÄR NÄRMARE ÄN DU TROR

Predikotema våren 2007

Korskyrkan Borås den 16 mars 2007, av Micael Nilsson

Söndagens tema: Vad vi förstår om Gud genom hans avbild

Var är Gud?

I en familj finns två pojkar, 8 och 10 år gamla. Dessa något överenergetiska barn kommer ofta i knipa. Händer det någonting i den lilla staden är det stor risk att de är inblandade på ett eller annat sätt. Även om de ibland förstås beskylls för sådant de inte alls förtjänat sig.

Nu vet deras mamma att det finns en mycket god präst i ortens kyrka. Det sägs att han har god hand med barn. Alltså söker hon upp honom för att be om hjälp. Prästen lovar att möta pojkarna för att ha ett allvarligt samtal med dem, men bara på det villkoret att han får möta en åt gången. Det bestämdes därför att han först ska träffa 8 åringen och därefter hans storebror.

Väl på prästens expedition får alltså först lillebror sitta ner i en stol vid prästens stora skrivbord. Prästen, som är av den gamla och mer allvarsamma sorten, ser allvarligt på pojken. Tränad i katekesförhörens och husförhörens skola tänker han börja med att förhöra sig om pojkens bibelkunskaper. - *Var finns Gud?*, frågar prästen.

Pojken tappar hakan. Han sitter gapande med stora ögon utan att få fram ett ord.

Prästen reser sig upp och upprepar frågan: - *Var är Gud?*

Pojken får fortfarande inte fram ett ord. Nu blir prästen lite irriterad. Pojken kan väl åtminstone försöka svara. Han höjer därför rösten en aning och låter kanske väl sträng: - *Hur kan man finna Gud?*

Det blir för mycket. Pojken hoppar ur prästens stol och springer så fort han kan ut ur rummet. När den äldre brodern ser sin lillebror komma springande förstår han att det är fara på taket och sätter efter honom: - *Vad är det som har hänt?*, ropar han. - *Den här gången är vi verkligen illa ute, flämtar lillebror fram. - Gud är borta... och de tror att det är vi som har gjort det!*

Var är Gud? Säkert ställer alla människor den frågan någon gång i livet. Och ibland kanske lite djupare och än man vanligen gör. Kanske ställer vi den efter att ha sett kvällens nyhetsbilder från länder i krig, eller där svält och sjukdom drar fram. Var är Gud? Var är den gode och den rättvise guden i allt som sker? Vi kanske ställer frågan efter att ha bätt samma böner många gånger utan att ha fått se det svar vi önskade: *Var finns Gud?*

Vi kanske ställer frågan en underbar sommarnatt, vid en stilla skogstjärn, när livet är underbart och vackert, och när vi anar att det finns något bortom bergen blommorna och sången. Men hur kan vår aning bli mer. Var är Gud?

Bibelord

Lyssna till några bibelord som besvarar frågan, och som besvarar frågan på ett minst sagt häpnadsväckande sätt:

Matt 18:20: "Ty där två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland dem."

Matt 25:40: "Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig."

Ords 19:17: "Den som tar sig an de fattiga lånar åt Herren och skall få sin lön av honom."

1 Joh 4:12: "Ingen har någonsin sett Gud. Men om vi älskar varandra är Gud alltid i oss, och hans kärlek har nått sin fullhet i oss."

Var är alltså Gud? "...där två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland dem."

O, att du steg ner!

En gång bad profeten Jesaja, inför all nöd han måste se, inför alla människors ovilja att tro på och följa Gud, inför all ondska och inför all förtvivlan, Jes 64:1: "O att du slet itu himlen och steg ner så att bergen bävade inför dig..."

Och en dag gjorde Gud det. Men kanske inte som Jesaja hade tänkt, för bergen bävade knappast. Inte då. Inte då Maria i nattens stillhet höll sin nyfödde i sin famn. Men ändå blev det svaret på Jesajas bön. Gud steg ner.

Få ord fångar vad den kristna tron handlar om så väl som dessa tre ord: Gud steg ner. Gud blev en av oss.

- Vi spetälska

John Ortberg berättar i sin bok "Gud är närmare än du tror" om fader Damien, en katolsk präst som upplevde Guds kallelse att flytta till en spetälskekoloni för att predika evangeliet för dem som bodde där. Alltså flyttade han till byn Kalawao på ön Molokai i Hawaii. I sexton år levde han bland människor andra flytt. Han lärde sig att tala deras språk, lägga om deras sår, omfamna dem som ingen annan ville röra vid och predika för dem som annars skulle lämnats ensamma fram till sin död. Men Fader Damien hade inte kommit till Molokai bara för att hjälpa människor att dö utan också för att hjälpa människor att leva. Han startade orkestrar, körer, skolor, byggde hus för de spetälska och snickrade med sina bara händer 2000 kistor för att ge de döda en värdig begravning. Han brydde sig inte om att hålla avståndet till de sjuka. Han hade kommit för att dela sitt liv med dem som bodde på ön, och de älskade honom för det, för fader Damien gav dem hopp. En dag började han sin predikan med två ord som gått till historien: - Vi spetälska...

Fader Damien hade blivit sjuk. Nu var han inte bara där som en hjälpare utifrån. Han hade blivit en av dem. Han hade valt att leva som de gjort. Nu skulle han också dö som de dog. Nu delade han allt med dem.

En dag slet Gud itu himlen och steg ner. Men inte som en mäktig stridsman från en annan värld, utan som ett gråtande barn i sin moders famn. Som fader Damien kunnat säga: - Vi spetälska, kunde Gud nu säga: - Vi människor. Nu var Gud inte bara här för att hjälpa oss. Gud hade blivit en av oss. Han delade våra liv – och vår död. Gud visade vem han var genom att bli människa! Och om alla de människor som såg det lilla barnet i Betlehem var det sant att Gud var närmare än vad någon av dem förstod.

En gång skrev evangelisten Johannes, Joh 1:18: "Ingen har någonsin sett Gud. Den ende sonen, själv gud och alltid nära Fadern, han har förklarat honom för oss."

Det är en central sanning i den kristna tron. Gud har visat vem han är genom Jesus. Han levde som människa för att liksom översätta Gud till mänskligt språk och till mänskligt liv, så att vi skulle kunna förstå vem Gud är.

OK, det kan vi kanske förstå. De människor som mötte Jesus kunde höra Gud tala. De människor som såg Jesus såg Gud handla. De människor som Jesus rörde vid blev vidrörda av Gud. Men hur blir det då för oss? För alla oss som lever 2000 år efter Kristus?

Det här är Guds generalplan: När det var dags för Jesus att lämna sina lärjungar sa han, Joh 16:7: "...det är för ert bästa som jag lämnar er. Ty om jag inte lämnar er kommer inte Hjälparen till er. Men när jag går skall jag sända honom till er..."

Jesus skulle inte stanna kvar på jorden. Istället skulle den helige Ande forma en ny gemenskap av dem som tror på Jesus. Denna nya gemenskap, kyrkan, skulle vara en slags fortsättning på Jesu närvaro på jorden. Den skulle t.o.m. kallas för "Kristi kropp". För Gud vill fortfarande visa världen vem han är, genom människors liv.

Tycker du att det är en bra plan? Det är Guds plan.

Var det en god idé. Det är Guds idé.

Men den hen har sina svårigheter, Guds idé. När Någon som är fullkomlig ska visa vem han är genom enkla och bristfälliga människor uppstår det problem. Nästan på samma sätt som om Albert Einstein hade bett ett förskolebarn förklara sina teorier för världen. Gud vet så mycket mer än vad vi vet. Gud är så mycket mer än vad vi är.

Författaren CS Lewis skrev boken "Från helvetets brevkola". Den ska föreställa en brevväxling mellan mästardemonen Tumskruv och hans brorson Malört. I breven får Malört veta hur han ska gå till väga för att hindra en människas andliga utveckling. För att hindra personen i fråga att upptäcka Guds närvaro i andra människors liv vid ett kyrkobesök får Malört detta råd: "När patienten kommer in i sin bänk och ser sig omkring, så får han se just den kategori av sina grannar som han dittills har undvikit att komma i beröring med. Du får rätt mycket bygga din taktik på dessa grannar. Låt hans tanke fladdra fram och åter mellan ett uttryck som "Kristi kropp" och de ansikten som han med egna ögon ser i bänken bredvid. Det betyder förstås mycket lite hurdana de människor i verkligheten är som sitter i denna bänk. Kanske är det så att du vet att en av dem är en stridbar kämpe på fiendens sida. Det spelar ingen roll. Tack vare Vår Fader i Avgrunden är din patient en narr. Det behövs bara att några av dessa grannar sjunger falskt eller har skor som knarrar eller dubbelhaka eller är konstigt klädda, så är patienten snart redo att tro att deras religion därför måste vara på något sätt löjlig."

Så lätt förlorar vi fokus. Någon sa: - Den som alltid söker efter fel finner aldrig något annat. Och ofta fastnar vi vid ytan, vid våra olikheter och märkligheter och missar kanske skatten i en annan människas liv. Vi bedömer och recenserar och kategoriserar, men vi missar Gud. Den Gud som uppenbarar sig i människors liv.

Paulus skrev, 2 Kor 4:5-7: "Jag förkunnar inte mig själv utan Jesus Kristus: han är herre, och jag är er tjänare för Jesu skull. Ty Gud, som sade: "Ljus skall lysa ur mörkret", har lyst upp mitt hjärta, för att kunskapen om Guds härlighet som strålar från Kristi ansikte skall sprida sitt ljus. Men denna skatt har jag i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från mig."

Gud lägger sina skatter i lerkärl. Vad betyder det?

Gud fyller vanliga människor med sin kärlek. Gud använder dig och mig och många andra som oss, för att visa vem han är. Varför? "för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från mig."

För att detta är den enda vägen till hoppet. Om Gud bara använder det fullkomliga finns det inget hopp för mig. Men om Gud använder vanliga människor finns det hopp för vanliga människor.

En man som just börjat läsa på en pastorsutbildning sa till mig en gång: - Jag hörde dig predika, och då tänkte jag att om du kan, då kan väl också jag.

Jag har mött många lysande pastorer, säkra och kraftfulla ledare. Ibland har jag sneglat upp mot stjärnorna och önskat att jag vore som dem, att jag vore större, starkare, mer självlysande, galant i alla relationer, mer imponerande i talarstolen och mer social vid kaffebordet. Men det finns också tillfällen där jag tyckt mig förstå varför Gud också använder en försiktig lite trevande människa som jag. Jag har sett många stjärnor men också alltför många stjärnfall. Och jag har sett att stora så lätt skrämmer de små. Alltså behöver Gud en och annan svag tjänare för att ge de svaga hopp. - Jag hörde dig predika, och då tänkte jag att om du kan, då kan väl också jag.

Lyssna: Det är en villfarelse att Gud bara skulle vilja använda de starka, de självsäkra och de lyckade. "denna skatt har jag i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från mig."

Jag tror på en Gud som lägger skatter i lerkärl. De som bara ser utsidan ser bara ett lerkärl, ser bara det anspråkslösa och ofullkomliga. Och en del ser aldrig mer än så. "Det behövs bara att några av dessa grannar sjunger falskt eller har skor som knarrar eller dubbelhaka eller är konstigt klädda, så är patienten snart redo att tro att deras religion därför måste vara på något sätt löjlig."

Vissa människor ger upp där. Människorna i kyrkan var si och så. De såg ut som... lerkärl.

Det är därför du måste lära dig att söka Gud på insidan. Att se förbi mänsklig svaghet för att söka efter Gud i andras liv. Om du bara söker efter fel finner du aldrig något annat. Och du blir tillslut mycket fattig. Men den som lär sig söka efter Gud kommer att leva och dö rik.

Hemligheten är alltså att söka efter Jesus i andra människors liv och att möta andra människor på det sätt vi skulle vilja möta Jesus själv på.

Moder Teresa sa att vi inte borde be om att få göra stora saker för Gud, utan om att få göra små saker med stor kärlek. Kanske var det därför hon bad sina medarbetare att handskas med de fattigaste med extra mycket ömhet. Hon bad sina medarbetare att ta i allra fattigaste som en präst tar i nattvardsgåvorna. "När du rör dem", sa hon, "rör du vid Jesus, som står där i sin sorgliga förklädning". "Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig", sa Jesus.

Hemläxa

Jag skulle vilja ge dig en hemläxa för veckan som följer. Låt mig citera John Orberg igen: "...din läxa till imorgon är att titta och lyssna efter Gud i varje människa du möter. När du stöter på någon som är jobbig ska du lyssna på Jesus som säger: "Älska era fiender och be för dem som förföljer er." När du stöter på någon som behöver dig ska du lyssna på Jesus som säger: "Vad ni har gjort för någon av dessa mina minsta..." När du ser någon du älskar ska du låta Gud älska dig genom den personen. När du ser någon som du inte känner ska du komma ihåg KJDH-bönen (d.v.s. Kan jag hjälpa dig bönen.) När du möter någon som också är troende ska du lyssna på Jesus som säger: "Där två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland dem."

Vi började med en fråga: Var är Gud?

Och Jesus svarade: "...där två eller tre är samlade i mitt namn är jag mitt ibland dem."

Och var är du?

Jo, du befinner dig just nu i en kyrka. D.v.s. mitt i en gemenskap där Gud vill visa vem han är. Se dig omkring. Detta är inte bara människor som sjunger bra eller mindre bra, långa eller korta, smala eller... inte så smala, gamla eller unga människor, med dubbelhaka och knarrande skor. Det du ser är det Gud kallar för "Kristi kropp". Och där två eller tre är samlade i hans namn finns också han. Här är Gud. Här kan man få möta Gud.